

**"ZONDER JULLIE
HAD IK HET
NIET GERED"**

een mantelzorger

De mantelzorger Hettie

De huiskamer van Hettie oogt vreemd zonder bed. Elke ochtend als ze de kamer in komt, gaat haar blik als vanzelf naar de plaats waar Leo bij het raam in bed lag. Het verdriet is nog vers. Leo overleed op 20 februari 2015.

Hij hechtte erg aan het leven. Was een levenslustige, blijmoedige man. Hij wilde samen nog zoveel genieten. En dat hebben ze ook zoveel mogelijk gedaan, nadat Leo in 2012 te horen kreeg dat hij longkanker had. De laatste vakantie was samen naar Scheveningen.

Als Hettie de VPTZ belt voor hulp heeft ze al een jaar niet meer goed geslapen. Leo wil er nog niet veel van weten, vreemde mensen aan zijn bed, maar hij weet ook dat Hettie dit zo niet vol kan houden. Maar het blijft afwachten en uitproberen. En dan staat vrijwilliger Harry daar op vrijdag 11 december 2014 om 23.00 uur 's avonds voor de deur. Er gaat zo'n rust van hem uit, Hettie ziet meteen dat dit een goede uitwerking op Leo heeft. Met veel liefde en begrip schuift Harry zijn stoel bij het bed aan. Hettie laat ze met een gerust gevoel achter en gaat naar boven. Binnen vijf minuten slaapt ze.

"Het leek alsof er een engel binnenkwam, die ook voor mij kwam zorgen." Er volgen nog veel andere vrijwilligers. En met iedereen klikt het op een fijne manier. "Allemaal zijn ze zo vriendelijk, zo begaafd met Leo en mij, je kan zien dat ze dit werk uit liefde doen." Hettie kan het niet vaak genoeg zeggen hoe blij ze was met de hulp. Ze was zó moe. "Soms zat ik al om 22.30 uur verlangend naar ze uit te kijken."

Praten

Ze kan het vol vertrouwen aan allemaal overlaten. Ze kijkt er dankbaar op terug dat ze Leo altijd goed verzorgd achter kon laten. Ook overdag als ze even rustig boodschappen kon gaan doen, of een wandeling maken. "Het was een paar keer erg slecht weer, maar het deerde me niet. Heerlijk de frisse wind en regen in m'n gezicht." En Leo had het ook goed gehad, die kon bij iedereen zijn verhalen kwijt. Want praten dat die man kon! Dat deed hij het allerliefste, over van alles en nog wat, er was altijd wel wat te vertellen. Het vermoeide hem verschrikkelijk, maar hij ging maar door, totdat vrijwilligster Els 'n keer tegen hem zei: "En nu hou je 15 minuten je mond en doe je je ogen dicht." Daar moest hij wel om lachen.

En of Hettie de VPTZ bij anderen zou aanbevelen? "Nou en of... dat doe ik al regelmatig. Dan vertel ik dat je volledig op de vrijwilligers kunt vertrouwen, dat ze de goeie dingen doen. Dat bevestigde mijn huisarts ook nog toen Marianne de huisartsenpost had gebeld, omdat ze het niet vertrouwde. "Misschien moet ik het niet zeggen, maar ik doe het toch...ze geven net ietsje meer dan iemand die ervoor betaald wordt."

Leo kon het leven moeilijk loslaten. Hij wilde niet weg bij Hettie en de kinderen. Hij was helemaal op. En toch kwam de dood nog onverwacht. Hettie kon nog net tegen hem zeggen dat ze bij hem was, voordat hij zijn laatste adem uitzuchtte.